

naar alene Løsningen bliver fastsat, og det er de mindre Handlende, som ikke benytte anden Hjælp end mulig deres Instruks. De ville gaa ud fra, at de daarlig have Raad til at miste Søndagsindtægten. Men blev der samtidig bestemt, at der skulde være almindelig Arbeidsfrihed, vilde de føle sig betryggede ved, at ikke Andre saae sig i Stand til at tvinge de Folk, de havde i deres Tjeneste, til at arbejde for sig, og de vilde derfor ikke mærke det som et Tryk, man lagde paa dem, at man tvang dem til paa dette Billaar at holde deres egne Butikker lukkede om Søndagen. Derfor er det uretfærdigt mod de mindre Handlende, som ikke bruge anden Medhjælp end Familiens, at man ikke vil tage den almindelige Arbeidsfrihed med i dette Spørgsmaal. Som jeg ved Forelæggelsen af mit Forslag bemærkede, har jeg denne Gang indbragt det i en Skikkelse, som har vundet Sympathi hos en Del af Medlemmerne her i Salen og hos en Del af Medlemmerne i det Udvalg, som var nedsat isjor. Man mente, at det var overordentlig vanskeligt at komme til Enighed, naar Loven strakte sig over saa stort et Omraade, som Forslaget i sin tidligere Skikkelse omfattede, men at det ikke vilde være umuligt at komme overens om den Arbeidsfrihed, som Lovforslaget i den nu foreliggende Form betegner. Man mente, at man lettere vilde komme over dette, samtidig med at man da kom Retfærdigheden betydelig nærmere, end naar man indskrænkede Loven til alene at gjælde Butikernes Lukning. Derfor har jeg indbragt Forslaget i sin nuværende Form. Jeg tror ikke, at jeg behøver at motivere de enkelte Paragrafer. Enhver, som har gjen-nemgaaet Lovforslaget, vil strax have udfundt det, at Principet er det samme som i det tidligere Lovforslag, nemlig Fasthættelsen af Frihed for de Handlende og Arbejderne om Søndagen, og at Loven fremtræder som et Tillæg til den bestaaende Helligdagslovgivning. Jeg vil meget anbefale dette Things ærede Medlemmer, dog ikke at ville gaa med til ogsaa i dette Tilfælde at styde Arbejderne ud, hvor de kunne faae en Smule Fordel af et Lovforslag, og at ikke sig paa Regjeringens Standpunkt, som i alle de Lovforslag, den har forelagt, holder Arbejderne horte, hvor de skulle have lidt Fordel, men aldrig glemmer dem, hvor det gjælder om at faae dem til at betale. Jeg tror ikke, at det er et Standpunkt, som det ærede Thing kan staa sig ved at indtage, naar vi skulle ind paa den sociale Lovgivnings Omraade. Jeg haaber derfor, at det ærede Thing vil støtte mig i Bestræbelserne for, at dette Lovforslag kan blive til Lov.

Chr. Jensen: Naar jeg har begjæret Ordet i denne Sag, er det ikke for at komme ind paa vidtløftige Forhandlinger. Det har været fremme før, det samme Lovforslag, som det ærede Medlem for Njøbenhavns 5te Kredts nu atter har indbragt; jeg har tidligere haft Leilighed til at udtale mig derom, og man var jo af den Mening i forrige Samling, at der blev talt rigelig, ja maaske mere end nødvendigt om den foreliggende Sag. Den har jo ogsaa været behandlet i et Udvalg, men man har ikke der kunnet komme overens om en Betænkning, idet Flertallet af Udvalgets Medlemmer ikke vilde gaa til nogen Indskrænkning af Arbejdet i dets Helhed, hvortilod man var stemt for at ville gaa til at paabyde Butikernes Lukning om Søndagen. Der har jo nu i den senere Tid været en Del Agitation oppe, fornemlig om Butikernes Lukning, og mit Standpunkt har jo hele Tiden været det, at jeg fandt det rigtig og fornuftigt, at man gif med til et Forbud imod at handle Søndag Eftermiddag, idet jeg formenter, at de Handlende derved ikke vilde miste Noget af deres Handel, da Folk saa vilde vænne sig til at købe deres Varer paa andre Tider, saa at de Handlende ikke kom til at lide noget Skaar i deres Forretningsindtægter ved en saadan Standsning. Derimod har jeg en anden Mening om vore Arbejdsforhold, idet jeg efter mit Kjendskab til Haandværk og Industri er overbevist om, at et Forbud mod at arbejde paa Folkekirkens Helligdage, i mange Tilfælde vil blive betragtet som et Indgreb i den personlige Frihed, ligesom det ogsaa vil bevirke en mindre Indtægt for mange Arbejdsgivere, som ikke holde mange Folk til Hjælp i deres Forretning; naar de blive affaarne fra at benytte Søndagen til at gjøre en Del af det Arbejde færdigt, som de tidligere maatte lægge til Side, og det vil selvfølgelig ogsaa være et Tab for de Arbejdere, som maaske ikke have Lyst eller Leilighed til at spadserere eller gaa i Kirke, naar de ere affaarne fra at arbejde om Søndagen. Der kan jo være Forhold til Stede, som byde paa Arbejdsgiver og Arbejdere at benytte Tiden. Der er saaledes mange Haandværksforhold og andre Virksomheder, i hvilke Arbejdet ikke er ligeligt fordelt over hele Aaret; der er Tider paa Aaret, hvor Arbejdet er rigeligt, og der er andre, hvor der hverken er Noget at udrette for Principalen eller for Arbejderne. Det er da klart, at man har Lyst til at benytte den Tid, hvor der er Noget at bestille, i saa stort Omfang som muligt, og denne Lyst er baade hos Principalen og hos Arbejderne. Jeg siger endnu, at det ikke er